

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΑΓΓΙΓΛΥ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΓΟΥΑΡΜ ΡΙΒΕΡ

Ο Ίνδο καλοκαίρι, όπως λέν εκείνο το αλλόκοτο ξανάρχισμα της ζέστης, ύστερ' από τις πρώτες παγερές ομίχλες του φθινοπώρου, είχε πάρει απότομα κι' ο πολικός χειμώνας είχε πέσει ξαφνικά στις χώρες του Βορρά.

Μιά νύχτα, το θερμόμετρο κατέβηκε στους είκοσι βαθμούς υπό το μηδέν. Κι' άρχισε πεινά να χιονίζει μονότονα κι' αθόρυβα, μέσα σε μία παγερή και νεκρική σιωπή. Ένα δειλινό, δυό άνθρωποι ανέβαιναν την πλαγιά ενός χαμηλού βουνού, πάνω από το ποτάμι. Ο ένας, αδηγόστος τους σκύλους που έφεραν το φορτωμένο έλκυθρο. Ήταν Ίνδος. Ο άλλος, ο σύντροφός του, ήταν λευκός.

Η ώρα ήταν τρεις το απόγευμα κι' ωστόσο νόμιζε κανείς ότι νύχτωσε. Ο Ίνδος είχε μείνει πίσω με το έλκυθρο. Ο άλλος που τραβούσε μπροστά, όταν έφτασε στην κορυφή του χαμηλού βουνού, στάθηκε απότομα και σκύβοντας σαν να ήθελε να κρυφτεί, φώναξε στο σύντρόφό του:

— Έλα να δής!

Ο Ίνδος πήγε κοντά του κι' ο λευκός του έδειξε δυό ανθρώπους που περιούσαν τα παγωμένα νερά του Γουάρμ Ρίβερ. Πισοί είνε; τόν ρώτησε ο λευκός. Τους ξέρεις;

— Πενασμένα σκυλιά... του άπάντησε ο Ίνδος.

Σ' αυτές τις άγριες περιοχές οί ταξειδιώτες αποφεύγουν τις ύποπτες συναντήσεις...

—Θα είνε τίποτα χρυσοθήρες ή άλλτες, είνε ο λευκός. Πάμε, Γάμπευ. Όταν εμείς θα φτάσουμε κάτω, αυτοί θα έχουν χαθή από τα μάτια μας.

Ο Ίνδος έσκυψε το κεφάλι κι' έτοιμάστηκε να ξαναγυρίσει στο έλκυθρο, όταν άξαφνα σπαραχτικές κραυγές τάραξαν άγρια την άπειραντη σιωπή. Οί δυό ταξειδιώτες, εκεί κάτω, χάθηκαν άξαφνα μέσα στο παγωμένο ποτάμι. Είχε σπάσει ο πάγος!..

Ο λευκός άρπαξε από το χέρι τόν σύντρόφό του.

— Δέν μπορούμε πεινά να κάνουμε τίποτα... του άπάντησε ο Ίνδος.

— Πάμε!.. Πάμε!.. Πρέπει να τους βοηθήσουμε! Τράβα το έλκυθρο κι' έλα μαζί μου, πρόσταξε ο λευκός.

Και δίχως να περιμένη, ώρμησε κι' άρχισε να καταβαίνει τρέχοντας τη χιονισμένη πλαγιά.

Όταν ο λευκός έφτασε στη μεριά που είχε σπάσει ο πάγος, ένας άνθρωπος κουνούσε απελπισμένα τά χέρια του έξω από τά νερά.

— Βοήθεια! Βοήθεια! φώναξε με σπαραχτική φωνή.

Ο λευκός ανατρίχιασε. Έκείνη ή φωνή ήταν γυναικεία!..

Με μία υπεράνθρωπη τότε προσπάθεια, άρπαξε την άγνωστο από τά χέρια και μπόρεσε να την τραβήξει έξω από τó σπάσιμο του πάγου.

— Θεέ μου! στέναξε ή άγνωστη γυναίκα. Ποδ είνε...

Μά δέν πρόφτασε ν' αποτελειώσει τά λόγια της. Είχε καταλάβει ότι τά γρήγορα νερά του Γουάρμ Ρίβερ, κάτω από την παγωμένη έπιφάνεια, είχαν πασάσει τόν σύντρόφό της. Και λιποθύηισε...

Ο Ίνδος έσκυψε άμέσως και τής έτριψε τούς κροτάφους με χιόνι. Σε λίγο ή γυναίκα άνοιξε πάλι τά μάτια. Τά χείλη της και τά βλέφαρά της έτρεμαν απασιμαδικά, από τόν τρόμο. Ο Ίνδος, την κούταξε, μία στιγμή κι' ύστερα ρώτησε τόν σύντρόφό του:

— Θέλεις να κατασκηνώσουμε δω πέρα, Λάρεν;

— Ναι, τού άπάντησε ο λευκός. Πρέπει ν' ανάψουμε γρήγορα φωτιά. Μά για κούτα, μήπως έχει μπλεχτεί κάτω από τόν πάγο, ο σύντροφός της;

Ο Ίνδος δέν είχε τίποτα. Προχώρησε βιαστικά, έσκυψε πάνω από τó σπάσιμο κι' άρχισε να ψάχνει. Σε λίγο, μία παράξενη κραυγή εξέφυγε από τά χείλη του. Ο λευκός έτρεξε κοντά του. Ο σύντροφός της άγνωστης γυναίκας βρισκόταν κάτω από τόν πάγο...

***

Ύστερ' από μία ώρα, καθόντουσαν κι' οί τέσσερες γύρω από τή φωτιά. Ο άγνωστος, που είχε συνέθει πεινά, είνε στους σωτήρες τούς:

— Με λένε Χόβαρτ... Η κυρία, είνε ή γυναίκα μου...

Ο Λάρεν είνε κι' αυτός τ' όνομά του και τού εξήγησε ότι ήταν κυνηγός, όπως κι' ο Ίνδος Γάμπευ.

Είμαι μηχανικός... πρόσθεσε ο Χόβαρτ. Έργάζομαι από τó Μάκενι και πάμε στο Ντάουσον. Μά χάσαμε τó δρόμο... Μήπως κι' εσείς πηγαίνετε προς τά εκεί;..

— Όχι. Εμείς πάμε στο Φόξ Ρίβερ... Μιά μέρα μακριά από δω... ..

Ο Χόβαρτ έβηξε έληρά δυό-τρεις φορές κι' έφερε τó χέρι του στο στήθος. Αυτός ο βήγας δέν άφρασε διόλου στο Λάρεν.

— Θα μās κάνετε τή χάρη να μās πάτε ως τó Ντάουσον; τόν παρακάλεσε ο Χόβαρτ.

— Αδύνατον! τού άπάντησε ο κυνηγός.

— Θα σάς πληρώσω... Δέν ξέρете πόσο βιαζόμαστε να φτάσουμε στο Ντάουσον. Θα σάς δώσω χίλια δολάρια...

— Μά ποιός έκανε λόγο για χρήματα, κύριε; τού άπάντησε ο Λάρεν. Τό Ντάουσον είνε έφτακόσια μίλια μακριά από δω... Φαίνεται ότι δέν ξέρете τί σημαίνει αυτό...

— Φοβάστε να κάνετε έφτακόσια μίλια; ρώτησε τó Λάρεν ή γυναίκα τού μηχανικού.

— Όχι, κυρία... τής άπάντησε ψυχρά ο Λάρεν.

— Μά τότε, γιατί θέλετε να μās παρατήσετε στην τύχη μας; Γιατί δέν μās πάτε ως τó Ντάουσον;..

— Γιατί δέν μπορείτε να πάτε ως εκεί κάτω... τής εξήγησε σοβαρά ο κυνηγός. Έσείς είσαστε εξαντλημένη από την κούραση κι' ο σύζυγός σας είνε άρρωστος. Άκούστε τή συμβουλή μου...

Κι' ο Λάρεν τυλίχτηκε καλύτερα στα γουναρικά του για ν' αποκοιμηθώ. Σε λίγο έαυσε ή φωτιά και τó σκοτάδι πλημύρισε τήν κατασκήνωση.

***

Τήν άλλη μέρα δταν οί κυνηγοί έφτασαν στην καλύτερη τους με τούς δυό ξένους, ο μηχανικός αναγκάστηκε να πέση άμέσως στο κρεβάτι. Ο πυρετός τόν έλυωνε. Παραληρούσε...

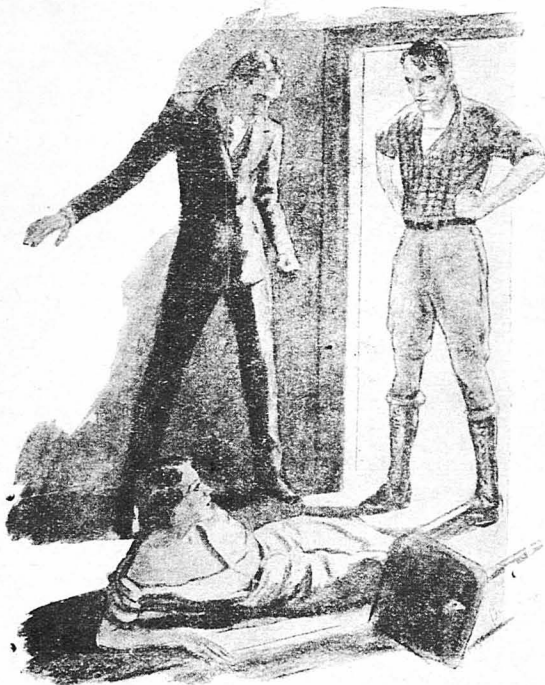
— Ένα γιατρό! ίκέτευε ή γυναίκα του. Φέρτε ένα γιατρό!..

Ο Γάμπευ κουνούσε άρνητικά τó κεφάλι του. Κανείς γιατρός δέν ήφερε πιό πολλά γιατρικά από αυτόν. Μά δέν μπορούσε να κάνει τίποτα για τόν Χόβαρτ. Ούτε και κανένας λευκός γιατρός θα μπόρεσε να τόν σώση.

— Τό κρύο έχει μητ' στα πνευμόνια του, εξήγησε ο Ίνδος. Θα βήγει όλο τó χειμώνα. Μά τήν άνοιξη... δέν θα βήγει πεινά... Έχετε θάρρος... Μή τού δώσετε να καταλάβη τίποτα...

***

Μόλις έπαψαν ή μεγάλες μπόρες τού Όκτώβρη κι' άρχισε να φυσάει ο βορράς, ο Λάρεν κι' ο Γάμπευ άρχισαν τά κυνήγια τους.

Ο Χόβαρτ άφρασε τó σκαμνί να γλυστρήσει άπ' τó χέρι του...

ΤΑ ΕΚΓΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΓΙΑ ΤΑΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ ΤΩΝ

(Πώς χαρακτηρίζουν τας συζύγους των ο Δίκηνς, ο Βίκτωρσφλδ, ο 'Ιρβίν, ο Κίνσλεϋ, ο Στίβενσον, ο Τακέρυ, κλπ.)

Το βέβαιον είνε πως ή φτωχή Αικατερίνη, ή γυναικα μου, κι' εγώ, δέν πλασθήκαμε ο ένας για τον άλλον. Άλλα τωρα μου δέν υπάρχει καμιά θεραπεία του κακού αυτού. Η γυναικα μου είνε καλή και πρόθυμη για όλα και θα ήμουν εξαιρετικά ευχαριστήμενος αν συμφωνούσαν οι χαρακτήρες μας. Μά δέν συμφωνούν! Η Αικατερίνη μου ήθελε να περάσουν χρόνια για να το κατάλάβω αυτό. Αναγνωρίζω, ωστόσο, ότι εγώ φταίω που γκρινιάζω και κλαίω τόσο, γιατί είμαι ένας ιδιοτροπος. Δέν υπάρχει ποτέ καμιά λύσιδα να βελτιωθούν ή συνθήκες τής συμβίωσης μας. Ένα μόνον θα ήσκη τέρατα στην αφορήτη αυτή κατάσταση, κι' αυτό είνε ο θάνατος, που μεταβάλλει τα πάντα.

Κάρλοσ Δίκηνς

Η σύζυγός μου είνε ο αξιοσημωτότερος των κριτικών μου! Δέν παρανοήματα όμως κι' αυτό, γιατί στην κριτική τής όφειλε τονολόγησάν τον τις μουσές μου επιτυχίες.

Λέρδοσ Βίκτωρσφλδ

Κανείς δέν ξέρει τί είνε γυναικα, κανείς δέν ξέρει ποιός άγγελος παρηγορησός είνε, πριν περάσουν πολλά χρόνια και αντίληψη μου μαζί τής αισιόθυμης και υπέροχης. Την γυναικα μου την αγαπώ περισσότερο τωρι και είμαι γέρου, απ' τον καιρό που την πρωτογνώρισα κι' ήμουν τρελλός από τον έρωτά τής.

Φ. 'Ιρβίν

Όταν είμαι μακριά από την γυναικα μου, τίποτε δέν μπορεί να μ' ελπιώσηται απολύτως. Είνε τρελλός έκαινο που λένε ότι ο έρωτας πεθαίνει μακριά από τον βραχίονά σου!

Κάρλοσ Κίνσλεϋ

Κοντά μου κάθεται έκαινο που από μακριά μέρη ήθελε να ένωσή την τύχη τής μαζί με τη δική μου. Είνε η γυναικα μου, ή μόνη καλή και πιστή σύντροφός μου, και την αγαπώ περισσότερο από κάθε άλλη ιστορία, εκτός από την ημετέρα μου.

Στίβενσον

Δέν μπορεί να ζήσω χωρίς την τρυφερότητα μιιάς γυναικας. Κι' όταν γίνω έξω από χρόνια, θα παντρευθώ μια άδεια και γκρινιαία γυναίκα εντεκα χρόνων.

Τακέρυ

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ ΤΩΝ

(Πώς χαρακτηρίζουν τους άνδρες των ή κ. Χέιρ, ή Βασίλισσα Βικτωρία, ή Σαρλόττα Βρόντε, ή κ. Νέκερ, κλπ.)

Δέν αντίστασα καμιά φορά στη ζήση μου άνδρα που τόσο εύχαριστο, σαν τον άνδρα μου.

Κκ Χέιρ

Άς μοιάσουν—Θέε μου!—τα παιδιά μου στον άνδρα μου, που έπαιξε για μένα σύζυγος, πατέρας, έρωστής, φίλος, συμβούλος και οδηγός.

Βασίλισσα Βικτωρία

Ω! Ο Θεός δέν μπορεί να μάς χωρήσει. Υπήρξαμεν οι δύο μας τόσοσ ευτυχισμένοι!...

Σαρλόττα Βρόντε

Ο λαμπρός χαρακτήρας του άνδρός μου μου δίνει τη δύναμη να απελευθώνω και να εργάζομαι κατά ένα λογικό τρόπο. Αν έγινα μια καλή σύζυγος, το όφελός σ' αυτόν και μόνον.

Κέμψοσ Βαλδερεσ

Η τύχη μου χάρισε για σύντροφό μου έναν άνδρα που αν δέν είχε ήθελε να δέν είναι να μ' αγαπήση παραφροσ, θα έλεγα ότι είνε Θεός!...

Κκ Νέκερ

Ο άνδρας μου είνε ή σέφηρ κι' εγώ το είσθημα. Το όμιολόγ αυτό και νομίζω ότι δέν είνε ταπεινωτικό ούτε για κείνον ούτε για μένα.

Λαίδη Μπέλσκιγκτον

Οι άνδρες είνε φλαγγροί, μά όπως εύκολα και γρήγορα ένάβει ή φλόγα, έτσι εύκολα και γρήγορα σβήνει.

Γωσφινξ Μπενκρξί

Ένας αξιοσημιατός άνδρας δέν μπορεί ποτέ ν' αγαπήση μια φορού μου. Μιά φορά μόνον αγαπάειν εκείνο που ή καρδιά του στερείται γρήγορα.

Νίνεν ντέ Λαγκλέ

Ο Χόβαρτ τώρα μπορούσε να σηκώνεται από το κρεβάτι, μά είχε πάντα πυρετό και πάντα έζηγε.

Η γυναικα του, τον συμπουσε, μά ένοιωσε και μια μαρτυρική τύψη, απ' το πρωί ως το βράδυ. Ο Χόβαρτ ήταν το μεγάλο σφάλμα τής ζωής τής. Δέν ήταν παντρεμένη, όπως λέγανε. Η Σολεταδ, δέν θέλησε να παντρευτούν, γιατί γρήγορα είχε καταλάβει ότι δέν αγαπούσε αυτό το νέο που ήταν τρελλά έρωτευμένος μαζί τής...

Πόσον καιρό λοιπόν θα βασανιζόταν από αυτό το μαρτύριο; Πάτε β' άπανταυσε έκείνον που θα την έκανε να τόν αγαπήση, παρόφωρα, με πάθος! Ο άρρωστος Χόβαρτ τής κινούσε τη συμπόνια. Η άτμόσφαιρα τής καλύσεα την έπιτυς. Μόνον ήταν ο Λάρεν βρισκόταν εκεί μέσα, νόμιζε πως άνέπνεε.

Κι' ή μέρες περνούσαν... Μέσα στην καλύβα έκαιγε πάντα ή φωτιά. Ο Χόβαρτ, ο άρρωστος Χόβαρτ, έκανε όνειρα.

—Για συλλογισού, Σολεταδ, τί μιας περιμένει; ψιθύριζε στην αγαπημένη του.

—Έκει κάτω, μακριά, στο Μάκενζι, είχε ανακαλύψει μια φλέβα χρυσοϋ. Γι' αυτό ήθελε να φτάση γρήγορα στο Ντάουσον...

—Τι όμορφα που θα ζήσουμε, όταν θα έχουμε δικό μας όλο αυτό το χρυσάφι... Έλεγε και ξανάλεγε. Θα πάμε να καθήσουμε στη Νέα Υόρκη. Κι' εσύ θα είσαι σαν βασιλισσα...

Κι' έζηγε. Η Σολεταδ έσκυβε το κεφάλι τής για να κρύψη τα δάκρυά τής.

Η άνοιξη τέλος έφτασε. Τα χιόνια έλυωναν.

Μιά μέρα ο Λάρεν που δουλευε έξω από την καλύβα με τόν Γάμπενϋ, άκουσε τις παράξενες φωνές του Χόβαρτ. Παραληροσε:

—Ω, θά σε σκοτώσω, πρώτα! φώναζε τής Σολεταδ.

Ο Λάρεν μ' ένα πήδημα βρέθηκε στο άνοιγμα τής πόρτας. Ο Χόβαρτ, κρατώντας στο χέρι ένα σκαμνί, ήταν έτοιμος να χτυπήση τη γυναικα του.

—Γιά! του φώναζε κείνη ίκετευτικά, μόλις τόν ειδη.

Ο Χόβαρτ όμως ήταν εξαλλος και τής κατάφερε ένα χτύπημα στον ώμο. Η Σολεταδ, με μια σπαρακτική κραυγή πόνου, σωριάστηκε καταγής. Ο Λάρεν τότε μπήκε στη μέση και φώναζε του μηχανικού:

—Μη την άγγιζεις!

Ο Χόβαρτ άφησε το σκαμνί να γλιστρήση από το χέρι του.

—Γιά, ε; Σε φανάζει με το μικρό όνομά σου; ψιθύρισε βραγνά, με λύσσα, λοιπόν; Σ' αγαπάει;

Και δίχως να περιμένει άπάντη, γύρισε απότομα, σαν τρελλός κι' άρπαξε από τη ζώνη του τόσο κρεμόταν στον τοίχο το πιστόλι του.

Η Σολεταδ έρριξε μια κραυγή τρέμου κι' έκρυψε το πρόσωπό τής μέσα στα χέρια τής.

Ο Χόβαρτ στάθηκε με το πιστόλι στο χέρι, έτοιμος να σκοτώση τους δυο έρωτευμένους. Την ίδια στιγμή ή ιδέα του θανάτου πέρασε από το μυαλό του και χαμογέλασε πικρά... Μά το ένοιωσε... Το ήξερε καλά... Ήταν ξεγραμμένος! Πόσο γλυκός θα ήταν ο θάνατός!

Ήταν όνειρο; Αύπατάη; Όχι. Έκει μπροστά του ήταν ή γυναικα που την είχαν αγαπήσει μ' όλη τη δύναμη τής ψυχής του και που τόν είχε άπαθήσει με τόν άλλο, τόν Λάρεν, το φίλο τόν!

Μά ή γυναικα του, ο άλλος, ή ζωή, τί αξίζαν πειά; Τίποτα! Δέν ένοιωσε πειά τίποτα. Η προσβολή, το μίσος, ο πόθος τής εκδικήσεως είχαν σβήσει από την ψυχή του. Τα περασμένα, το μέλλον, ή πραγματικότητα και τα όνειρα, όλα είχαν χαθή, μακριά, σαν να μην ύπήρχαν. Δέν ήθελε τίποτ' άλλο, παρά να κλείση τα μάτια του, να μην άκούη πειά τόν άερα να σφριζή μέσα στο στήθος του, να μη βήχη πειά, να μη βήχη πειά, ω, ουτό μόνον! Νά μη βήχη!...

Ο Χόβαρτ έκανε τώρα μια άδορστη κίνηση με το χέρι και γύρισε προς την πόρτα που ήταν πλημμυρισμένη από φως. Τι όμορφο που ήταν το φως του ήλιου! Προχώρησε παραπατώντας, βγήκε στο κατόφλι, ένοιωσε στο κίτρινο και φλογισμένο μέτωπό του το θερμό χάδι του άνοιξιάνικου ήλιου, σήκωσε τα μάτια του προς το χρυσό φως και τή κράτησ' έτσι, όσπου ή έκτυφλωτική λάμψις έγινε ένα θαμπό κόκκινο σκοτάδι.

—Έπειτα έπεσε μπροστά στην πόρτα, πάνω στο χώμα που ο ζεστός ήλιος έλυωνε τα τελευταία χιόνια...

Η Σολεταδ κι' ο Λάρεν, άγκαλιασμένοι, τόν κύτταζαν, με τη φρίκη στα μάτια.

Είχε πεθάνει!...

ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΑΙ-ΪΡΑΥ